

ADVIES Nr. 1.463

Zitting van woensdag 5 mei 2004

Voorstel voor een richtlijn betreffende diensten op de interne markt

x x x

2.065-1

ADVIES Nr. 1.463

Onderwerp : Voorstel voor een richtlijn betreffende diensten op de interne markt

De heer R. Demotte, minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en de heer F. Vandenbroucke, minister van Werk en Pensioenen, hebben bij brief van 27 februari 2004 het advies van de Nationale Arbeidsraad ingewonnen over een voorstel voor een richtlijn betreffende diensten op de interne markt (COM(2004)2) van de Europese Commissie van 13 januari 2004.

De ministers wijzen erop dat de adviesaanvraag tot doel heeft het Belgische standpunt terzake te bepalen. Zij dringen erop aan dat de Raad zich binnen twee maanden uitspreekt.

De bespreking van de adviesaanvraag werd toevertrouwd aan de commissie "Individuele Arbeidsverhoudingen/Sociale Zekerheid".

Op basis van de werkzaamheden van die commissie heeft de Raad op 5 mei 2004 het volgende eenparige advies uitgebracht.

x

x

x

ADVIES VAN DE NATIONALE ARBEIDSRAAD

De heer R. Demotte, minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en de heer F. Vandenbroucke, minister van Werk en Pensioenen, hebben bij brief van 27 februari 2004 het advies van de Nationale Arbeidsraad ingewonnen over een voorstel voor een richtlijn betreffende diensten op de interne markt (COM(2004)2) van de Europese Commissie van 13 januari 2004.

De ministers wijzen erop dat de adviesaanvraag tot doel heeft het Belgische standpunt terzake te bepalen.

De Raad formuleert daarover de volgende opmerkingen.

I. ALGEMENE BENADERING

De Raad wijst erop dat hij veel belang hecht aan de verwezenlijking van een ware interne markt voor diensten, rekening houdend met het enorme potentieel van de dienstensector op het gebied van de groei en de schepping van nieuwe werkgelegenheid.

Gezien het gewicht van de dienstensector in de economie en de toenemende verwevenheid tussen die sector en de industriector, staat de Raad gunstig tegenover de wil van de Europese Commissie om het grensoverschrijdende dienstenaanbod in een verruimde en geïntegreerde interne markt te stimuleren.

Dat moet voordelig zijn voor de ondernemingen, zowel de dienstverrichters als de afnemers, de werknemers, de consumenten en de economie in het algemeen. Het gaat immers om een vereenvoudiging van de administratieve formaliteiten, met naleving van de communautaire beginselen, opdat de dienstverrichters en de KMO's in het bijzonder, worden aangemoedigd hun diensten in andere lidstaten aan te bieden, wat een positieve invloed zal hebben op de groei en de werkgelegenheid in die activiteitensector alsook op het concurrentievermogen van de EU in haar geheel.

Die beschouwingen liggen volledig in de lijn van de voorgaande standpuntbepaling van de Raad, die steeds zijn belangstelling heeft laten blijken voor de openstelling van de verschillende bestanddelen van de interne markt, wat volgens hem "een van de centrale dimensies van het Europese bouwwerk" vormt.

In het advies over de prioriteiten die aan het Belgische voorzitterschap van de Europese Unie moeten worden gegeven, waren de Nationale Arbeidsraad en de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven van oordeel dat "de voltooiing van de interne markt een prioriteit blijft, daar het van belang is dat de ondernemingen van de Europese Unie op een efficiënte manier grensoverschrijdende activiteiten tussen lidstaten kunnen ontwikkelen".

De Raad merkt ook op dat het richtlijnvoorstel deel uitmaakt van het proces van economische hervorming waartoe door de Europese Raad van Lissabon het initiatief is genomen om het strategische doel dat de Unie zichzelf voor het komende decennium heeft gesteld, te bereiken, d.i. *"de meest concurrerende en dynamische kenniseconomie van de wereld te worden die in staat is tot duurzame economische groei met meer en betere banen en een hechtere sociale samenhang"*.

Hij herinnert er op dit punt aan dat hij in verscheidene adviezen steeds zijn steun heeft betuigd aan de strategie van Lissabon en heeft gewezen op het feit dat een evenwicht moet worden gevonden tussen de verschillende delen van die strategie, d.i. het economische, het sociale en het werkgelegenheidsaspect, waaraan later het milieuaspect werd toegevoegd.

In het voornoemde advies over de prioriteiten die aan het Belgische voorzitterschap moeten worden gegeven, hebben de twee Raden bevestigd "dat de omvang en het ritme van de maatregelen die moeten worden genomen om de interne markt te voltooien in elk geval moeten blijven sporen met de diverse andere doelen die de Europese Unie in het algemeen en de Top van Lissabon in het bijzonder willen nastreven, waarbij in de eerste plaats wordt gedacht aan de bevordering van de werkgelegenheid en de sociale cohesie".

De Raad heeft zich over het voorgelegde voorstel voor een richtlijn gebogen in het licht van die constante zienswijze over de tenuitvoerlegging van de strategie van Lissabon, namelijk "dat moet worden gezorgd voor een positieve interactie tussen het economisch, het sociaal en het werkgelegenheidsbeleid en voor een echt beleidsevenwicht bij de implementatie van de strategie van Lissabon".

Samen met de deskundigen van de betrokken besturen heeft hij gewezen op de concrete gevolgen van het voorstel voor de materies waarvoor hij rechtstreeks bevoegd is, vooral de vraagstukken die verband houden met de sociale zekerheid en de arbeidsbetrekkingen.

Niettegenstaande de voornoemde beschouwingen en na onderzoek van het richtlijnvoorstel, waarover de leden van de Raad een sterk voorbehoud hebben gemaakt, gezien de vele gevolgen voor de betrekkingen tussen werkgevers en werknemers en voor bepaalde domeinen van de sociale zekerheid, formuleert de Raad een aantal opmerkingen en voorstellen.

Met betrekking tot de opgeworpen vraagstukken inzake arbeidsrecht en bepaalde socialezekerheidsaspecten, is het voorstel voor een richtlijn, zoals het door de Europese Commissie is gepubliceerd, volgens de Raad ongeschikt om de strategische doelstelling van Lissabon, die hij ten volle onderschrijft, te bereiken. De contouren en de samenhang van de begrippen van het voorstel zijn volgens hem vaag en onduidelijk.

De Europese Commissie zou impactstudies moeten verrichten ten aanzien van de verschillende sectoren op Europees niveau.

De opmerkingen en voorstellen van de Raad betreffen in eerste instantie de werkingssfeer van het richtlijnvoorstel, vooral bepaalde diensten zoals de gezondheidszorg en de diensten voor hulp aan personen, die volgens hem van de toepassing ervan moeten worden uitgesloten en op specifieke wijze behandeld moeten worden.

In tweede instantie gaat de Raad in op een aantal vragen die de toepassing van de bepalingen van het voorstel doet rijzen ten aanzien van de samenhang met het afgeleide gemeenschapsrecht inzake terbeschikkingstelling van werknemers. Ook hier stelt hij voor dat het vraagstuk van de terbeschikkingstelling van de werknemers niet wordt behandeld in het voorstel van de Europese Commissie.

Hij buigt zich vervolgens over de mogelijke impact van het voorstel op bepaalde reguleringen op sectorniveau, met name de gevolgen voor de uitzendarbeid, voor de toepassing van de door de sociale partners gesloten akkoorden alsook voor de bouwsector, de vervoersector en de bewakingssector.

Het advies behandelt ten slotte de vereiste begeleiding inzake harmonisatie van de regelgevingen en vaststelling van communautaire controlemechanismen.

De Raad wijst erop dat hij advies geeft onverminderd het advies dat met name kan worden uitgebracht door de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven en/of de sociaal-economische raden die zijn ingesteld bij de gefedereerde entiteiten, over de materies die onder hun bevoegdheid vallen.

De Raad behoudt zich ook voor het richtlijnvoorstel verder te onderzoeken en bovendien zijn impactstudie voort te zetten, met name op basis van de studies van de paritaire comités over de gevolgen van de bepalingen van het richtlijnvoorstel op sectoraal niveau.

II. WERKINGSSFEER VAN HET VOORSTEL

A. Gezondheidszorg

1. Het richtlijnvoorstel

De Raad constateert eensdeels dat de sector van de gezondheidszorg uitdrukkelijk is opgenomen in het richtlijnvoorstel, dat een zeer uitgesproken multidisciplinair karakter heeft, en anderdeels dat de gezondheidszorg, afgezien van de bepalingen van artikel 23, die betrekking hebben op het specifieke vraagstuk van de vergoeding van de kosten voor gezondheidszorg, niet wordt behandeld in bijzondere bepalingen en dus wordt beschouwd als iedere andere commerciële dienst.

2. Standpunt van de Raad

a. Verenigbaarheid met artikel 152 van het EG-verdrag

Volgens de Raad onderscheidt de gezondheidszorg, die de marktregels niet volgt, zich van de klassieke commerciële diensten, met name door de bijzondere verantwoordelijkheid van de lidstaat om aan de patiënten de toegang tot een hoogwaardige verzorging te waarborgen in een gezondheidsstelsel dat levensvatbaar moet zijn, ook uit financieel oogpunt.

Die verantwoordelijkheid brengt de lidstaat ertoe om in het kader van het daartoe gevoerde gezondheidsbeleid op te treden als "subsidiërende overheid" en marktregelaar.

Die verantwoordelijkheid van de lidstaat is uitdrukkelijk opgenomen in artikel 152 van het EG-verdrag :

"Bij het optreden van de Gemeenschap op het gebied van de volksgezondheid worden de verantwoordelijkheden van de lidstaten voor de organisatie en verstrekking van gezondheidsdiensten en geneeskundige verzorging volledig geëerbiedigd".

Die verantwoordelijkheid wordt traditioneel geconcretiseerd door reguleringsmiddelen zoals :

- de mechanismen inzake prijsbepaling, die niet alleen stoelen op de combinatie van vraag en aanbod, vanwege de terugbetaling van de verzorging door de sociale zekerheid, die de factuur van de patiënt geheel of gedeeltelijk betaalt;
- de planningsmechanismen, zoals voor de regulering van het verzorgingsaanbod, die de vorm kunnen aannemen van een vergunning om bepaalde beroepen in de gezondheidszorg te mogen uitoefenen of bepaalde gezondheidsdiensten te mogen verrichten;
- de specifieke regelingen inzake toegang tot en uitoefening van beroepen in de gezondheidszorg;
- de specifieke regelingen inzake erkenning van gezondheidsdiensten, met name de omkaderingsnormen.

De Raad wijst erop dat die reguleringsmechanismen, die nauw verband houden met de voortzetting, door de lidstaat, van het gezondheidsbeleid om de toegankelijkheid en de kwaliteit van de gezondheidszorg te waarborgen en de daaraan verbonden kosten te blijven beheersen, voortaan verboden of sterk ingeperkt zouden worden door de toepassing van de artikelen 14 en 15 van het richtlijnvoorstel, die respectievelijk de lidstaten verbieden de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit op hun grondgebied afhankelijk te stellen van bepaalde eisen en andere eisen aan een beoordeling onderwerpen.

Het betreft meer bepaald in artikel 15 :

- kwantitatieve of territoriale beperkingen, met name beperkingen op basis van de bevolkingsomvang of een geografische minimumafstand tussen de dienstverrichters;
- eisen die van de dienstverrichter verlangen dat hij een bepaalde rechtsvorm heeft, met name dat hij een rechtspersoon is, een personenvennootschap, een organisatie zonder winstoogmerk of een vennootschap die uitsluitend aan natuurlijke personen toebehoort;
- eisen, niet zijnde eisen die betrekking hebben op beroepskwalificaties of in andere communautaire besluiten zijn vastgesteld, die de toegang tot de betrokken dienstenactiviteit wegens de specifieke aard ervan voorbehouden aan specifieke dienstverrichters;

- eisen betreffende een minimumaantal werknemers;
- verplichte minimum- en/of maximumtarieven waaraan de dienstverrichter zich moet houden.

Zo zou de mogelijkheid voor de lidstaten om een beroep te doen op dergelijke reguleringsmechanismen voortaan afhankelijk worden gesteld van de uitlegging die de Europese Commissie en het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen geven aan de begrippen "dwingende reden van algemeen belang" en "evenredigheid", die voorkomen in artikel 15 van het voorstel.

Die begrippen zouden louter vastgesteld worden door een niet-wetgevend lichaam, zouden evolutief zijn en bepaald worden in het licht van de regels van de interne markt. Ze zouden dus volledig ontsnappen aan de invloed van de lidstaten, die zo hun essentiële actiemiddelen inzake gezondheidszorg zouden verliezen, wat volgens de Raad strijdig is met de bepalingen van artikel 152 van het EG-verdrag.

b. Verenigbaarheid met verordening 1408/71

Wat de vergoeding van de kosten voor gezondheidszorg betreft, constateert de Raad dat artikel 23 van het voorstel (toepassing van de tarieven van het land van aansluiting) in strijd is met de regeling waarin verordening 1408/71 voorziet (toepassing van de tarieven van het land waarin de gezondheidszorg wordt verstrekt).

De Raad is dan ook van oordeel dat het voorstel geen oplossing biedt voor het probleem van het dubbele vergoedingscircuit dat is ontstaan door de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, temeer daar de genoemde verordening zopas grondig werd herzien. Volgens de Raad doet het voorstel op dit punt dus meer rechtsonzekerheid ontstaan dan dat het verduidelijking brengt.

c. Samenhang met het standpunt van de Unie in het kader van de GATS

De Raad merkt op dat de integratie van de gezondheidszorg in het richtlijnvoorstel een probleem doet rijzen van samenhang met het standpunt van de Europese Unie betreffende de gezondheidszorg in het kader van de GATS. De Unie had namelijk die diensten vanwege de specificiteit ervan uitgesloten van de onderhandelingen.

d. Samenhang met andere lopende initiatieven op sociaal gebied

De Raad meent dat het richtlijnvoorstel vooruitloopt op een aantal werkzaamheden op Europees niveau, inzonderheid :

- de in het voorjaar van 2004 verwachte mededeling van de Europese Commissie over een algemene strategie inzake de mobiliteit van patiënten en de gezondheidszorg, die een antwoord moet zijn op de aanbevelingen die tijdens het denkproces over deze problematiek werden geformuleerd;
- de mededeling over de strategie inzake gezondheidszorg;
- het witboek over de diensten van algemeen belang, waaraan wordt gewerkt (op basis van het door de Europese Commissie al gepubliceerde groenboek), meer bepaald de plaats van de gezondheidszorg in de diensten van algemeen belang.

e. Besluit

In het licht van die beschouwingen, is de Raad van oordeel dat de gezondheidszorg moet worden uitgesloten van de werkingssfeer van het richtlijnvoorstel, zo niet zou volgens hem het risico bestaan dat de sector gedereguleerd wordt en dat de lidstaten hun prerogatieven inzake openbare gezondheidszorg niet kunnen uitoefenen, met schending van artikel 152 van het EG-verdrag. Gezien de specifieke kenmerken van die sector, zou het richtlijnvoorstel zelfs een contraproductief effect kunnen hebben ten opzichte van de doelstellingen inzake betere kwaliteit, diversificatie van het aanbod en prijsdaling.

Het voorstel leidt blijkbaar ook tot verwarring in de toepassing van het afgeleide gemeenschapsrecht (verordening 1408/71) en loopt vooruit op de mededeling van de Europese Commissie over de mobiliteit van de patiënten en het witboek over de diensten van algemeen belang.

Het opnemen van de gezondheidszorg in het voorstel is volgens hem in tegenspraak met het standpunt van de Unie over de behandeling van die diensten op het niveau van de WTO.

De Raad pleit veeleer voor een gezamenlijke benadering van de gezondheid op Europees niveau, met name door de tenuitvoerlegging van een nieuwe toepassing van de open coördinatiemethode, rekening houdend met de hierboven vermelde werkzaamheden die van de Europese Commissie worden verwacht.

De Raad wijst op het dringende karakter van die werkzaamheden.

B. Diensten voor hulp aan personen

De Raad merkt op dat de diensten voor hulp aan personen, zoals de thuiszorg voor oudere personen en de hulp aan personen met een handicap, dezelfde kenmerken vertonen als de gezondheidszorg. Hoewel die diensten georganiseerd zijn op Gewest- en Gemeenschapsniveau, komen ze immers tegemoet aan collectieve behoeften en treedt de overheid ook op als marktregelaar en als subsidiërende derde om de toegang van de gerechtigde tot de voorzieningen te vergroten en bepaalde kwaliteitsnormen te waarborgen.

Ter wille van de duurzaamheid van dat beleid en naar analogie van de beschouwingen die hierboven met betrekking tot de gezondheidszorg zijn geformuleerd, moeten die diensten volgens de Raad eveneens worden uitgesloten van de werkingssfeer van het richtlijnvoorstel.

C. Andere diensten

Er rijzen ook vragen voor de arbeidsbemiddelingsdiensten en de opleidingsdiensten. Daaraan zou een grondiger onderzoek moeten worden gewijd.

III. PROBLEMEN VOOR DE TOEPASSING VAN EEN AANTAL BEPALINGEN VAN HET RICHTLIJNVOORSTEL TEN OPZICHTE VAN HET EUROPESE RECHT : TERBESCHIKKINGSTELLING VAN WERKNEMERS

A. Het richtlijnvoorstel

De Raad merkt op dat met de combinatie van artikel 17, 5° en artikel 24 van het richtlijnvoorstel het principe wordt erkend van richtlijn 96/71/EG, d.w.z. de toepassing van de arbeidsvoorwaarden en –omstandigheden van de lidstaat van terbeschikkingstelling. Het voorstel erkent ook het principe van de bevoegdheid van de ontvangende lidstaat inzake de controle op de naleving van die arbeidsvoorwaarden en –omstandigheden.

Voor de eerste keer wordt voor de controle van de arbeidsvoorwaarden en –omstandigheden van de ter beschikking gestelde werknemers een uitsplitsing gemaakt tussen het land van oorsprong en het ontvangende land, met als gevolg dat het ontvangende land de dienstverrichter niet bepaalde verplichtingen mag opleggen en dat het land van oorsprong bepaalde inlichtingen moet verstrekken aan het ontvangende land.

B. Standpunt van de Raad

De Raad merkt op dat het richtlijnvoorstel een aantal beperkingen bevat die het risico inhouden dat het principe van richtlijn 96/71/EG, dat nochtans in het voorstel wordt erkend, onwerkzaam wordt, daar het zeer moeilijk zou zijn de controlebevoegdheden van het ontvangende land in praktijk te brengen.

Hij wijst er in het bijzonder op dat de beperking van de controlemiddelen van het ontvangende land de taak van de inspectiediensten aanzienlijk kan bemoeilijken en zelfs onmogelijk kan maken.

De inspectiediensten van het ontvangende land zullen immers moeten waken over de naleving van de harde kern van de sociale regelgeving die op de ter beschikking gestelde werknemers van toepassing is krachtens richtlijn 96/71/EG, door een beroep te doen op de documenten en inlichtingen die het land van oorsprong heeft verstrekt, d.w.z. documenten en inlichtingen die voldoen aan de regelgeving van het land van oorsprong en die niet noodzakelijk overeenstemmen met of aangepast zijn aan de regelgeving van het ontvangende land.

Hoewel de bepalingen van richtlijn 96/71/EG erkend zijn wat het principe betreft, bestaat toch het risico dat ze in de praktijk op de helling worden gezet of zelfs worden uitgehold.

Dat risico is volgens de Raad des te reëler daar het stelsel waarin het richtlijnvoorstel voorziet met betrekking tot de mededeling van informatie en de bijstand van de lidstaat van oorsprong aan de lidstaat van terbeschikkingstelling, in de huidige stand van zaken blijkbaar niet voldoende waarborgen biedt inzake doeltreffendheid. De desbetreffende bepalingen van het voorstel zijn volgens de Raad te algemeen en verduidelijken noch de manier, noch het tijdstip waarop de mededeling door het land van oorsprong moet gebeuren. De richtlijn zegt niets over de manier waarop ervoor moet worden gezorgd dat de informatie van het land van oorsprong verenigbaar is met de sociale regelgeving van het ontvangende land, met het oog op de controle van de arbeidsvoorwaarden van de ter beschikking gestelde werknemers.

De Raad vindt bijgevolg dat de bepalingen van het richtlijnvoorstel, indien ze worden aangenomen, nieuwe risico's zouden doen ontstaan inzake bescherming van de ter beschikking gestelde werknemers en inzake eerlijke concurrentie ten opzichte van de Belgische ondernemingen, die de in België van kracht zijnde sociale regelgeving volledig moeten blijven naleven.

Hij dringt erop aan dat het vraagstuk van de terbeschikkingstelling van werknemers wordt uitgesloten van de werkingssfeer van het richtlijnvoorstel en dat het dus geregeld blijft door richtlijn 96/71/EG.

IV. MOGELIJKE IMPACT OP BEPAALDE REGULERINGEN OP SECTORNIVEAU

De Raad merkt op dat het richtlijnvoorstel ook een weerslag zou kunnen hebben op de geldigheid van bepaalde reguleringen van toegang tot of uitoefening van dienstenactiviteiten, met name inzake uitzendarbeid, uitzendarbeid in de bouwsector, bewakingsactiviteiten, outplacement, schoonmaak, voedingsindustrie, dienstencheques, bouw enz.

Bij wijze van voorbeeld vestigt de Raad op niet-limitatieve wijze meer bepaald de aandacht op de volgende sectoren :

- Wat de uitzendsector betreft, merkt de Raad op dat het verbod om aan de dienstverrichter van het land van oorsprong de verplichting op te leggen een vergunning aan te vragen, als bedoeld in artikel 24, lid 1, a) van het richtlijnvoorstel, een weerslag kan hebben op de uitzendarbeid ten aanzien van de erkenning (gewestelijke materie) alsook voor de toegangsvoorwaarden en waarborgen voor de werking van een uitzendbureau (CAO-materie).

De Raad wijst erop dat het belangrijk is in die sector een regulering te behouden. Hij herinnert eraan dat een vorig voorstel voor een richtlijn betreffende de uitzendarbeid nog steeds hangende is op communautair niveau en dat artikel 4 van dat voorstel zich ertoe beperkt te bepalen dat de verbodsbepalingen of de beperkingen herbekeken zullen worden.

- Wat de bouwsector betreft, vraagt de Raad met name extra aandacht voor de eigenheid van die sector.

De met de sociale partners uitgewerkte reguleringen, vooral inzake arbeidsvoorwaarden, gezondheid en veiligheid, mogen niet gedestabiliseerd worden door Europese initiatieven. Wil men met name oog hebben voor de arbeidsveiligheidsproblemen, dan moeten gesolidariseerde initiatieven kunnen blijven bestaan. Indien buitenlandse ondernemingen niet (kunnen) deelnemen aan de sectorinitiatieven inzake veiligheid, dan zal dit een negatief effect hebben op de concurrentiekracht van de Belgische ondernemingen, op de veiligheid en op de kwaliteit van de dienstverlening.

- Wat de vervoersector betreft, merkt de Raad op dat het richtlijnvoorstel van toepassing zou zijn op het beroepsgoederenvervoer verricht met voertuigen onder 3,5 ton, wat tot concurrentievervalsing zou kunnen leiden.

Verder is men, door het mobiele karakter van de vervoersector, niet gebonden aan een grondgebied en heeft de Europese Commissie terecht het gevaar ingezien van verschillende sociale regelgeving en de effectieve toepassing ervan. Inzake sociale regelgeving zijn trouwens reeds een groot deel van de arbeidsvoorwaarden in het wegtransport, omwille van een loyale concurrentie, geharmoniseerd (bijv. rij- en rusttijden, diensttijd, opleiding van rijdend personeel ...).

De concurrentiedistorsie op basis van sociale randvoorwaarden is echter nog zeer groot, ook omdat in sommige (nieuwe) lidstaten bijna elke vorm van effectieve controle ontbreekt.

Het typisch KMO-karakter van de West-Europese vervoersector, en de Belgische in het bijzonder, laat de individuele bedrijven niet toe hun activiteiten af te stemmen op een diversiteit van sociale regelgeving. Er moet dan ook gepleit worden voor een dienstverlening met gelijke wapens, waar de sociale randvoorwaarden een zeer belangrijk deel van uitmaken.

- Wat de bewakingssector betreft, wijst de Raad op de bijzondere eisen in de sector van de privé-veiligheid, die onderworpen is aan een zeer strenge wetgeving (wet-Tobback) om te vermijden dat onverschillig welke onderneming haar diensten kan aanbieden (erkenning) en om ervoor te zorgen dat de werknemers wel degelijk de verplichte beroepsopleiding hebben gevolgd (identificatiekaart). Hij acht het wenselijk dat de verordenende bepalingen inzake openbare veiligheid niet in het gedrang worden gebracht.

In het algemeen is de Raad ten slotte van oordeel dat de verwezenlijking van de met sectorale collectieve arbeidsovereenkomsten nagestreefde doelstellingen van sociale politiek ernstig zou worden belemmerd indien de sociale partners bij hun gezamenlijke inspanning om de arbeidsvoorwaarden en –omstandigheden te verbeteren, zich moeten houden aan de bepalingen van het verdrag die betrekking hebben op het vrij verrichten van diensten.

Hij vraagt zich af of de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in het arrest ALBANY inzake vrije mededinging niet mutatis mutandis kan worden toegepast op het vrij verrichten van diensten.

Volgens die rechtspraak volgt uit een nuttige en coherente uitlegging van de bepalingen van het verdrag, gelezen in hun onderling verband, "dat overeenkomsten die, met dergelijke doelstellingen, in het kader van collectieve onderhandelingen tussen sociale partners worden gesloten, wegens hun aard en hun doel moeten worden geacht niet onder artikel 85, lid 1 van het verdrag te vallen".

V. BEGELEIDING INZAKE HARMONISATIE EN SAMENWERKING VAN DE BESTUREN DIE CONTROLE MOETEN UITOEFENEN

De Raad wijst ten slotte op de aandacht die volgens hem moet uitgaan naar de begeleidingsmaatregelen die in het kader van de voorgestelde richtlijn ten uitvoer moeten worden gelegd om de toepassing ervan in de praktijk te waarborgen.

De voorgestelde tekst stoelt immers essentieel op het principe van de toepassing van de wet van het land van oorsprong, wat een onderling vertrouwen tussen de lidstaten onderstelt en ook de verzekering vereist dat gelijksoortige reguleringsnormen van kracht zijn en concreet toegepast worden in de gehele Europese Unie. Dit impliceert volgens de Raad dat de geldende regels in de betrokken sectoren voldoende op elkaar afgestemd moeten zijn.

De richtlijn vertrekt van een groot vertrouwen tussen de lidstaten en hun autoriteiten, maar dat vertrouwen is niet noodzakelijk aanwezig.

Door de invoering van het oorsprongslandbeginsel, zullen niet alleen de voorwaarden van het land van oorsprong gelden, maar zal ook de controle door dat land van oorsprong gebeuren. Dit principe is volgens de Raad onrealistisch zolang er geen sterk uitgebouwd en goed functionerend Europees netwerk van inspectiediensten bestaat.

De ontwerptekst, zoals hij nu voorligt, zou wel eens een dode letter kunnen blijven en een bron van rechtsonzekerheid en concurrentievervalsing kunnen zijn voor de dienstverrichters.

De Raad pleit er dan ook voor dat België er in het bijzonder op aandringt dat, waar nodig voor de goede werking van de interne markt, de harmonisatiewerkzaamheden in bepaalde domeinen worden aangevat en/of voortgezet met alle bestaande communautaire middelen.

De Raad wijst er dienaangaande op dat het richtlijnvoorstel vooruitloopt op de werkzaamheden die in andere Raadsformaties aan de gang zijn, met name in de Raad Werkgelegenheid, Sociaal Beleid, Volksgezondheid en Consumentenzaken.

Volgens hem zou dezelfde aandacht moeten uitgaan naar het opzetten van de samenwerking tussen de besturen die zijn belast met de controle op de reguleringsnormen voor de diensten, inzonderheid de controle op de toepassing van de sociale wetten.

De Raad vindt dat de Europese instanties dieper zouden moeten gaan bij de vaststelling van concrete procedures voor samenwerking tussen de inspectiediensten, omdat de desbetreffende voorschriften van de richtlijn volgens hem te algemeen zijn. Bovendien zouden er volgens hem minimumgaranties moeten zijn voor de werking van de inspectiediensten, met name op het gebied van menselijke en materiële middelen, procedure en effectieve samenwerking.

De Raad heeft overigens het dwingende karakter van die samenwerking in het licht gesteld tijdens het onderzoek dat hij heeft gewijd aan richtlijn 96/71/EG betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers.

Die werkzaamheden zouden kunnen samengaan met het proces van administratieve vereenvoudiging waarin het richtlijnvoorstel voorziet en waaraan de Raad zijn steun verleent, daar het alle waarborgen biedt inzake bescherming van de werknemers en eerlijke concurrentie voor de werkgevers.
